

Vermoeiende discussies over uitgaan

Zaterdagavond: 'Hé ma, ik ben vanavond op pad met de jongens hoor!' Maar hoe laat ben je thuis dan?' Harm haalt z'n schouders op: 'Ik weet het niet, ik kom er morgenochtend heus wel uit hoor, doe!'.

Ze hebben geld genoeg, ze SMS-en ter plekke hun uitgaansideeën en afspraken, en ze hebben vervoer snel geregeld. Jongeren trekken er met hun eigen groep opuit. Wie thuis bij pa of ma blijft zitten, ligt eruit. Het is heel normaal dat jongeren elkaar opzoeken. Er is ook niets mis mee om een biertje te drinken met vrienden, maar toch levert uitgaan in veel gezinnen een constante strijd op. Ook het kerkelijk jeugdwerk zit soms in een kramp doordat het een concurrentiestrijd moet voeren met het uitgaan of wordt gebruikt als opstap ernaar toe.

Vermoeiende discussies

Overigens is lang niet voor iedere kerkelijk meelevende ouder het uitgaan een probleem. 'Oké, leuk is anders, maar ik ben ook jong geweest en het is met mij ook goed gekomen.' De meeste ouders echter blijven het uitgaan erg lastig vinden: de vermoeiende en telkens weerkerende discussie over wat wel en wat niet, over hoe laat wel en hoe laat niet, over vrienden en alcohol; het opblijven en wachten totdat ze weer veilig thuis zijn; het geduw en getrek op de zondagochtend; het gevoel dat je er als ouders helemaal alleen voor staat. Wat kunnen ouderen sowieso met het uitgaan van jongeren? Wat kunt u als wijkouderling op het bezoek aanbieden? Wat betekent het uitgaan van jongeren voor het beleid van de kerkenraad? Wat kunt u als predikant doen?

Job

Ik moest denken aan Job 1. Een van de eerste dingen die opvallen, is Job zelf - zijn ingaan en uitgaan. Hij is oprecht, eerlijk. Eerlijk naar zichzelf en naar anderen, eerlijk ook naar God toe. Hij leeft in verbondenheid met God en met zijn kinderen. Hij is in zijn doen en laten een voorbeeld voor zijn kinderen. Een van de zaken die het gesprek met jongeren over uitgaan zo moeilijk maakt, is onze vaak aanwezige dubbelheid. Jongeren worden geconfronteerd met een web van allerlei regels, waarbij we als ouderen niet goed duidelijk weten te maken wat de zegen van die regels is. Daarnaast zijn we als ouderen soms behoorlijk selectief als het om onszelf gaat. Misschien geven we jongeren toch te weinig inzicht in onze vroomheid en onze niet-vroomheid. Bij Job heeft niet de discussie en het conflict het laatste woord. Begin, voordat er met jongeren gesproken wordt over uitgaan, eens bij uw eigen dagelijkse in- en uitgaan en welke plaats de Heer daarin krijgt! Durf als oudere een relatie met de jongeren aan te gaan. Stimuleer ouders en leidinggevendenden om op een open en eerlijke manier met jongeren op te trekken.

Niks mis mee

Job biedt zijn kinderen blijkbaar de ruimte om met elkaar te eten en te drinken. Er is niets mis met eten en drinken. De jongens van Job zijn gastvrij - in menig gezin ondernemen de kinderen minder met elkaar. Job biedt zijn kinderen levensruimte. Ondanks alle zorg en pijn die we kunnen hebben over het uitgaan van onze kinderen, willen we hen ten diepste de ruimte bieden. Jongeren hebben ruimte nodig om met elkaar dingen te ondernemen en verantwoordelijkheden te leren. Dit betekent dat we als kerk serieus zoeken naar mogelijkheden om er voor jongeren te zijn en om vriendengroepen te stimuleren.

Belangrijk is om als ouderen te weten waarom jongeren dingen doen en wat vrienden voor hen betekenen. Als ouder, als kerk, kun je binnen de kortste keren verzanden in discussies over het randje: wat kan nog net wel, wat kan net niet meer. Een valkuil, temeer omdat jongeren (en van wie zouden ze het hebben?) het geloof vaak zien als iets van geboden en verboden. Het bieden van ruimte en het bewust aangeven aan jongeren waar de ruimte wel zit, schiet er dan bij in. Natuurlijk bedoel ik dan niet dat jongeren een vrijbrief krijgen. Zelfs in de keurige setting van eten en drinken in het eigen huis (kinderen van Job) kan er van alles misgaan. Dus een kritisch gesprek over waar wel en wat niet, blijft nodig. En jongeren hebben ouders nodig die duidelijk zijn in het trekken van grenzen.

Hart van jongeren

Job heeft het door: "Misschien hebben mijn kinderen in hun hart God vaarwel gezegd." Het leven met of zonder God maakt het verschil. Of het nu om ons dagelijkse doen en laten gaat of om ons uitgaansleven. Job brengt zijn kinderen bij God. Telkens weer. Hier liggen de grootste mogelijkheden: door voorbede voor de jongeren als een vast agendapunt op de vergadering van de kerkenraad te zetten; door in de voorbede van de eredienst jongeren op opbouwende wijze op te dragen aan de Heer; door hun leefwereld niet als een tegenover te zien, maar hen in hun verantwoordelijkheid serieus te nemen en de Heer in het leven van hen concreet te maken; door ouders te wijzen op de mogelijkheid om op zondagmorgen aan tafel in gebed het hele gezin voor God te stellen in het licht van het offer van Christus, zonder met het vingertje te wijzen.

Gesprek

Tenslotte maar even heel praktisch: laat ouders van vriendengroepen met elkaar spreken! Neem gerust als kerkenraad het initiatief! Doe een belrondje en plan een avond. Breng tegenover elkaar onder woorden wat je van uitgaan vindt en waar en waarom er grenzen liggen. Vraag ook een leidinggevende van de jongeren (jv, tienerclub, catechese) bij zo'n avond. Uiteraard zullen ouders het niet 100% eens worden, en dat hoeft ook niet; elk gezin en elke situatie is anders! Wel kan er een beter verstaan zijn van elkaar en hebben ouders niet het gevoel alleen te staan.

Kees Zeelenberg
Staflid HGJB